

توسعه پایدار روستایی در ایران در مطالعات محققان داخلی

علیرضا همتی^{۱*}، عبدالرحیم پذیرا^۲

^۱ دانشجوی دوره دکتری آلودگی محیط زیست، دانشگاه آزاد اسلامی واحد بوشهر، بوشهر، ایران

^۲ دانشیار بخش محیط زیست، دانشگاه آزاد اسلامی واحد بوشهر، بوشهر، ایران

چکیده

توسعه پایدار مفهومی است که پس از کمیسیون جهانی محیط زیست و توسعه در سال ۱۹۸۷ به عنوان گفتمان غالب در توسعه جوامع نمود پیدا کرده است. در کنار این مفهوم، توسعه پایدار روستایی به عنوان یک اصل اساسی در راستای کمک به مردم روستایی از طریق اولویت بندی نیازهایشان، فعال نمودن آن و سرمایه گذاری در زمینه ایجاد زیرساخت ها و ارائه خدمات اجتماعی، برقراری عدالت و برابری با توجه به ظرفیت های محلی مطرح شده است. محققان ایرانی در زمینه ی توسعه پایدار روستایی تحقیقات متعددی را انجام داده اند که نتایج حاصل از این تحقیقات در این مقاله بررسی شده است. استفاده از ارزیابی توان محیط زیست، استفاده از دانش بومی، آموزش روستاییان، مشارکت دادن مردم روستا در تصمیمات مهم جهت مناطق روستایی، افزایش سرمایه گذاری در مناطق روستایی و توسعه گردشگری روستایی از جمله راهکارهای محققان ایرانی برای توسعه پایدار در روستاها بوده است. مدیریت نادرست اراضی، فقدان مشارکت جوامع محلی در برنامه های توسعه روستایی، غفلت از دانش بومی روستاییان، عدم توسعه سرمایه گذاری در روستاها، بهره برداری بیش از حد از منابع طبیعی، عدم آموزش کافی و فقدان زیرساخت های اساسی برای توسعه صنعتی روستاها از عوامل مهم بازدارنده برای توسعه پایدار روستایی است.

کلمات کلیدی

توسعه، گردشگری، محیط زیست، روستا، آموزش

نکات برجسته پژوهش

- شناسایی توان محیط زیستی مناطق روستایی گام نخست در راستای توسعه پایدار روستایی است.
- افزایش سرمایه گذاری در مناطق روستایی از عوامل مهم تثبیت جمعیت در روستاها است.
- تمامی فعالیت ها در راستای توسعه پایدار روستایی با مشارکت و آموزش روستاییان در تصمیم گیری ها و اجرا امکان پذیر است.

* Alirezahemmati02@gmail.com